

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 12 czerwca 2015 roku w sprawie z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. przeciwko M. W. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego przez jego błędną wykładnię, a dokładnie:

- a) art. 5 pkt. 13 ustawy o kredycie konsumenckim w związku z art. 6 ustawy o ochronie niektórych konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny poprzez przyjęcie, że z powodu braku podpisanego przez pożyczkobiorcę dokumentu nie doszło do zawarcia umowy;
- b) art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że w razie braku formy pisemnej nie doszło do zawarcia umowy;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a dokładnie:

- a) art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie przedstawił dowodów na potwierdzenie zasadności roszczenia;
- b) art. 308 k.p.c. poprzez przyjęcie, że dokumenty przedłożone przez powoda nie posiadają mocy dowodowej;
- c) art. 339 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, w braku zaś zmiany o uchylenie wyroku zaocznego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że, stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c. w sytuacji, gdy sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie tego sądu w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

W tym stanie rzeczy stwierdzić zatem trzeba, że, wbrew zapatrywaniom skarżącej, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i zapadło z poszanowaniem art. 339 § 2 k.p.c. Wskazać w tym miejscu należy, że przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego - domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Jednocześnie zaś wymaga podkreślenia, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego;

stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30). Innymi słowy, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2013 roku, I ACa 494/13, Lex numer 1378705).

Podkreślić zatem jeszcze raz należy, że wyrok zaoczny nie w każdym przypadku musi być wyrokiem uwzględniającym powództwo. Dyspozycja wskazanego przepisu wskazuje bowiem wyraźnie, że sąd orzekający może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jedynie wtedy, gdy nie budzą one uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Analiza akt niniejszej sprawy nie pozwala zaś odmówić słuszności stanowisku Sądu Rejonowego, że twierdzenia powódki o faktach w tej sprawie budzą uzasadnione wątpliwości. Powód przedłożył bowiem jedynie umowę przelewu wierzytelności z dnia 15 września 2014 roku, załącznik do umowy, umowy ramowej pożyczki, zawiadomienie o dokonaniu cesji, polecenia przelewu na kwotę 0.01 zł oraz przeglądu przelewu. W tym stanie rzeczy uzasadnione wątpliwości rodzi już fakt, że powódka, ograniczyła się w tej sprawie wyłącznie do podniesienia twierdzeń o faktach, a nie przedstawiła wystarczających dowodów na ich poparcie, w tym choćby nawet umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem. Gdyby bowiem istotnie stan rzeczy przedstawiał się tak jak opisuje powódka, z jakich względów powódka miałaby nie przedłożyć żadnych dowodów w tym zakresie. Jednocześnie przedłożone dokumenty zostały złożone w kserokopiach (które nie zostały poświadczane przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem), a zatem nie posiadają waloru dokumentów, które mogłyby być podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Zważyć zaś należy, że dyspozycja art. 339 § 2 k.p.c. nie oznacza, że powód zwolniony jest w całości od obowiązku przedstawienia dowodów na okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. łagodzi bowiem jedynie rygory procesowe w zakresie kwestii uznania określonej okoliczności za udowodnioną, nie oznacza jednak, że powód może w ogóle nie przedstawić jakichkolwiek dowodów które choćby uprawdopodobniały jego twierdzenia o faktach i uzyskać wyrok korzystny dla siebie.

Tym samym Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że strona powodowa nie podolała obciążającemu ją z mocy art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., obowiązkowi udowodnienia zarówno faktu zawarcia z pozwanym umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem – (...) Sp. z o.o. (tj. istnienia dochodzonej pozvem wierzytelności), wysokości wynikającej z tego tytułu wierzytelności pierwotnego wierzyciela wobec pozwanego, jak również faktu nabycia tej wierzytelności od pierwotnego wierzyciela (a tym samym swojej legitymacji procesowej czynnej). Skarżąca na żadnym etapie postępowania nie przedłożyła bowiem dokumentu (ani kserokopii) zawartej z pozwanym przez (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki z dnia 30 maja 2014 roku o numerze w83kut. Zdaniem Sądu Okręgowego treść załączonej do pozwu umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy skarżącą i (...) Sp. z o.o. nie stanowi natomiast wystarczającego dowodu pozwalającego na uznanie, iż do zawarcia ww. umowy pożyczki rzeczywiście doszło.

Pomimo również tego, że powódka profesjonalnie zajmuje się m.in. obrotem wierzytelnościami i w przedmiotowej sprawie dochodzi zasądzenia należności z tytułu wierzytelności nabytej również od profesjonalisty, nie przedłożyła w toku postępowania dokumentów jednoznacznie potwierdzających wysokość dochodzonej pozvem kwoty. Sam wydruk komputerowy w formie tabelki (niepoświadczony zresztą przez pełnomocnika), jak również twierdzenie oraz kierowane do pozwanego wezwania do zapłaty, w ocenie Sądu Okręgowego, nie może być uznane za wystarczające dla udowodnienia wysokości dochodzonej pozvem roszczenia.

Trafnie Sąd Rejonowy stwierdził, że skarżąca nie udowodniła, aby doszło do skutecznego nabycia przez nią dochodzonej pozvem wierzytelności. Skarżąca na żadnym etapie postępowania nie wykazała umocowania osób

podpisujących umowę przelewu wierzytelności do działania w imieniu cedenta - (...) Sp. z o.o., ani tego, że cedent potwierdził skuteczność dokonania w jego imieniu tej czynności.

Całkowicie chybiony był również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 5 pkt 13 i art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. Był on o tyle bezzasadny a limine, iż, wbrew twierdzeniu powoda, Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia nie stwierdził, że wobec niezachowania formy pisemnej pomiędzy pierwotnym wierzycielem i pozwanym nie doszło do zawarcia umowy pożyczki. Sąd Rejonowy wskazał natomiast, że strona powodowa nie wykazała przedłożonymi w toku postępowania środkami dowodowymi, aby do zawarcia takiej umowy doszło.

Uwzględniając powyższe oraz brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.